

5243. / 82 II 696.

Mina saan seal olema

ja
Üruu poisis.

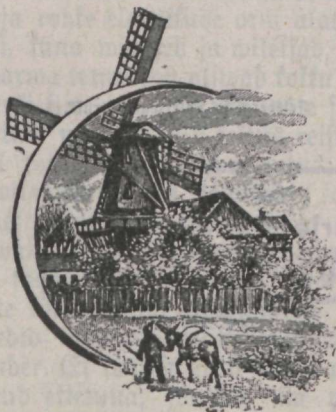

Kristlik laste kirjandus Nr. 8.

Mina jaan seal olema

ja

Truu pois.

Tallinnas, 1911.

Selsbergi ja Tetermanni trüff.

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

37521

Uks juur aurulaew mis Newjorkist tuli, lähenes ruttu Grimaa Corki sadamale. Nlm oli kogu sõidu ajal wäga ilus olnud, mille tõttu ruumika, ujuwa wõerastemaja rohke elanikkude arw alati teki peal leida oli, kuna wigased ja wiletsad, kajutis lamajad harwa terwetega oliwad kokku puutunud. Sellest tuli siis, et mulle üks laste jalk, kellega ma ligi kaks nädalat olin seltsis reisinud, alles wiimasel reijipäewal filmapuutus. Häkiline tugew wihmahoog oli lastekarja alla laewa ruumidesse kihutanud; naerdes ja padistades tormasiwad pois- ja tütarlapsed naestesaali, kus ma sohwa peal lamasin. Nad lõbutsejivad esite kõigesuguste mängudega ja korjasiwad endid wiimaks minu sohwa lähedale laua ümber. Et lastest ükski enam uut mängu et teadnud ettetuua, jõudsin ma neile abits ja pidasin tükkkaega neid üsna heaste üles, kuni teadus toodi, et wihma sadu olla ära lõppenud. Nii pea kui see oodataw teadus

tuli, lendasivad kõik jälle saalist välja nagu linnud puurist. Minult üks wenna-õde paar Kaliforniasst jäi sinna, et mänguasju, mis nähti mõlemate pärast olewat, jälle kasti pak- kida. Tütarlaps, täis mälgaruttamise õhinat, haugutas wenda, et see tema arwates liig aeglane oli.

"Käägi lahkest, laps," ütlesin ma, "Iss- sand Jeesus soowib, et meie alati lahked olekime."

"Issand Jeesus? kes see on? Kus ta elab?" wastas ta kaunis lühidalt.

"Kas sa pole weel iialgi Issandast Jeesu- sest kuulnud?"

"Ei, weel iialgi!"

"Noh, kui sa natuke minu juurde tahad jääda, siis tahan ma sulle temast jutustada, niipalju kui ma wõin," wastasin mina. Selle peale kargas ta, kuna wend toast välja läks, korraga minu sohwa nuka peale üles, istus nagu pois katkiti sinna ja ütles ennast minu poole kummardades: "Nüüd dame, ütelge mulle kõik, mis teie Jeesusest teate, aga otse välja ilma põikamata!"

Rogu lapse wiis ja pealetormaw nõud- mine paniwad mind esite natukene kohme- tama; ma kartsin, et ta oma kõrgelt isteplat- silt niisama ruttu minema paneb, kui ta sinna

oli tulnud, niipea kui ta asjast tõsiselt aru saab. Siiski tegin ma nagu kord Nemias: ma palusin taewa Jumalat (Nemia 2, 4. 5.) ja algasin siis järgmisel viisil peale: „Kõige pealt pean ma sulle ühest üsna väikesest lapsest jutustama, kellel mitte nii ilusat kiigut ega nii kenat kuube ei olnud nagu ja teistel väikestel lastel juba oled näinud. Tema sündis weistelautas, ja tema kiigu oli puust sõime, mille sees elajaid söödeti. Selle sõime sees oli lapsukene, lihtsa mähkmete sisse mähitud.“

„Aga dame, mispärast oli lapsukene siis lautas?“

„Sest et linnas palju rahvast oli, ja kõik wõderastemajad täis oliwad ja et lapse ema reisi peal ja waene oli. Jumal oli temale ütelnud, et tema lapsukeset peab sünnitama, ja seda peab Jumala Pojaks hiiütama. See lapsukene oli Issand Jeesus. Sel teel sai suur taewa ja maa Jumal inimeseks; aga ja ei pea mitte mõtlema, et Ta sellepärast enam Jumal ei olnud. Sa tead ju, et kui kuningas oma krooni ja oma kuninglikud riided maha paneks, enesele waele mehe riided selga paneks ja waeste hurtsikus elaks, ta siiski ikka kuningaks jäeks, kuigi ta väljas-

pidi näitaks nagu waenemees olewat. Nõnda on tõeste üks kuningas ükskord teinud. Et ta oma maad, see on Wenemaad, armastas ja seda suureks ja kuulsaks riigiks tahtis teha, läks ta Hollandimaale ja pärast Inglise maale, pani ennast tööliste riidesse ja õppis laewa ehituse kunsti; siis läks ta oma isamaale tagasi ja õpetas oma rahwast laewu ehitama, sest et Wenemaal weel häid laewu ei olnud. Ja waata, seda kuningat — Wenemaal nimetatakse teda tsaar'iks — peeti nii suureks ja tähtsaks würostiks — et temale „Peeter Suur'e“ nime anti; selle nime all on ta tänapäewani ajaloo tuntud. Aga tema ei kannatanud mitte nõnda kui Jssand Jesus. Tema tuli inimeste juurde, kes tema wastu lahke-meelsed olivad; kui ta tahtis, wõis ta alati oma töö riided maha panna, ja siis ei käidud temaga mitte kui lihtsa laewa puusepaga waid kui Wene keisriga ümber ja peeti kõigist Hollandi ja Inglis rahwast tsaar'iks, just nagu istuks ta kodus oma aujärje peal. Jesus tuli aga hoopis teisel wiisil. Tema ilmus oma rahwa keskele; aga see ei tahtnud teda mitte wastu wõtta, ja kui ta oma rahwale seletas, et ta taewast tulnud ja Jumala Poeg olla, siis wiskasiwad nad suuri kive Tema järele

ja tahtsiwad Teda tappa. Seda räägin ma sulle, et sa siis, kui ma sulle Jesusest kui inimesest jutustan, mitte ei unusta, et Ta ikka Jumalaks jäi, ehk Ta küll siin maa peal kõndis. Jumala Poeg on küll tüüks ajaks oma krooni ja au taewasse jätnud ja enesele sulase näu wõtnud, aga ta on siiski oma olemise poolest Jumalaks jäenud, just nagu see kuningas, kellest ma sulle jutustasin, kuningaiks jäi; ja et ta täieste inimese sarnaseks tahtis saada, pidi ta esite wäike laps olema; sest iga täiskaswanud mees, nagu sa juba tead, oli enne wäike laps, ja Jesus tahtis kõigis meie sarnaseks saada.

„Aga mispärast, dame? Mispärast sai ta inimeseks?“

„Seda tahan mina sulle pärast jutustada. Kõigepealt tahaksin ma sulle Demast nõnda kui inimesest rääkida, ja siis tahame Tema kui Jumala peale mõelda. Et Ta kõik wõiks teha, mis tarwis Ta oli tulnud, pidi Ta inimeseks saama kui muud inimesed; sest muul wiisil ei olnud see wõimalik; see on, Tema teab ja tunneb seda kui inimene; Ta teab misjugune meel wäikestel lastel on, Ta teab, mis on laps, poisikene, noormees ehk mees

olla. Jeesus elas siin maa peal kui inimene 33 aastat. Kui wana sa nüüd oled?"

"Üksteist aastat."

"Noh, Jeesus oli ka furd üksteist aastat wana. Tema tunneb sellepärast, mis sina tunned, ja sa wõid teda paluda, et Ta find aitaks alati sõnakuulelik ja wiisakas olla ja kas sa tead seda? Tema kuuleb healmeelel laste palwet ja wastab selle peale. Tema teab kui nõdrad meie oleme ja kui palju abi meie tarwitame. — Aga mis ma ütlesin sulle, mis Jeesus ikka on olnud ja kelleks Ta ikka jääb?"

"Ta jääb ikka Jumalaks," wastas tüdruk.

"Üsna õige; Tema oli Jumal. Kas Jumal wõib misgit ülekohut teha?"

"Ei."

"Seepärast pole ka Jeesus iial misgit furja teinud, ei poisitse, ei nooremehe ega täieea sees. Ta oli püha inimene, üsna ilma patuta; aga muis asjus oli ta kõigis inimeste farnane ja iial ei tarwitanud ta oma jumaliku wäge iseenele aitamiseks, ehk kiufatuste kõrwaleheitmiseks, mida teised inimesed pididwad kannatama. Ta oleks seljamal ööl wõinud meheks kaswada, kui ta Betlema lautas sündis; aga oma armastuses meie wastu ei

tahtnud ta seda mitte. Ta tahtis, nagu kirjutatud on, „kõikis wendade sarnatseks saada;“ teisel wiisil poleks Ta iial üksteist aastat wana olnud, nagu sina nüüd oled. Üksford kuusas kurat Teda kangeste, et Ta oma sõnakuuleliku inimese oleku äralõpetaks ja iseennast aitaks. Issand Jeesus oli 40 päewa kõrbes ilma söömata olnud ja ta kõht oli väga tühi. Sellepärast katkus kurat teda järgmisel wiisil kuusata: Ta küsis Temalt: „Mispärast peatjid sina, kui sa Jumal oled, nälgas olema? Kas sina ei wõi neid liwa leiwaks teha ja süüa niipalju kui sa tahad?“ Aga Jeesus ei wõtnud kuusajat mitte kuulda. Ta tahtis parem nälga kannatada, kuni Jumal temale tahab leiba anda; ja kui täna keegi hirmus nälgas on, siis wõib ta Tema käest abi paluda, sest Jeesus teab misjugune lugu näljatsel on, sest Ta on ise nälgas olnud. Aga ehk ta küll enesele leiba ei tahtnud teha, kui tal nälg oli, tarwitas Ta siiski ikka ja ikka jälle oma jumaliku wäge teiste kasuks. Tema tegi nagu õeldakse, tähti ja imetegusi. Esmene imetegu, millest meie lueme, sündis pulmas. See oli pidu lõpul, kui wiina tagawara juba otsakorralt jõudis. Seal kästis ta inimesi, suuri kuuksi, mis seal seiswad

weega täita. Kui see oli sündinud, käskis Ta feda wett pulmarahwa talitajale wiia, ja kui see feda maitfes, waata, jüis oli wefi wäga heaks wiinaks jaanud. Wiin ei olnud mitte ainult hea, waid feda oli küllalt. Umbes 300 toopi. Teineford läkfiwad tuhanded inimesed Jefuse järele kõrbe, kus neil süüa ei olnud. Seal oli ainult 5 wäikest leiba ja 2 kala. Jefand käskis rahwa maha istuda ja laskis oma jüingrite läbi need leiwad ja kalad ärajagada. Ja mis sündis? Kõik söiwad oma kõhud täis; ja kui wiimaks ülejäänud rafufesed kokku korjati, sai 12 korwi täit, see oli palju rohkem weel kui leiba ja kala oli olnud. Üks teineford nutfiwad 2 öde oma ain-sama wenna pärast, kes surnud oli ja mitu päewa haudas. Seal läks ta nendega haua juurde ja käskis furnu hauast wälja tulla. Ja furnu söufis üles ja läks oma ödedega jälle koju. Ka tegi Dema palju nõdru ja haigeid, pimedaid ja jalutumaid, wigaseid ja kurjast waimust waewatud terweks. Keegi ei tulnud asjata Dema juurde. Ta aitas kõiki, kes Dema abi tarwitafiwad; aga iial ei teinud Dema, nagu ma sulle juba ütlesin, ühtegi imetegu Dema enese kasuks. Ei, kui Dal kord jänu oli, palus Ta ühte naist enesele juua

anda; ehk Ta küll teistele 300 toopi wiina tegi, et tahtnud Ta enesele karikatäit wettgi teha. Kolm aastat käis ta Kanaani maal ümber, igal pool head tehes ja aidates; aga furat kihutas furjad inimesed Tema wastu, et nad Teda wihkasiwad ja tagakiusasiwad, just nagu tänagi weel neid wihatakse, kes Jesuse järele tahawad käia. Kana oli nende waew asjata, sest et Jumal neile luba ei annud oma enese Poja külge puutuda. Aga wiimaks wõtšiwad nad ta ometi kinni ja wiisiwad furma."

Wiimaste sõnade juures kargas laps, kes ülipõnewalt minu juttu oli kuulanud, häkiste sohwa nukalt maha, sirutas oma käed krampelikult minu kaela ümber ja hüüdis: „Oh dame, ärge ütolge, et nad Teda surmasiwad! Ma palun, ärge ütolge seda mitte!"

Mul oli tegemist küll, enne kui ma tema käteist niipalju wabaks sain, et ma sõna rääkida wõisin. Tema jifemise walu tung, mida mina oma arwates keelata wõisin, pani mind üsna kohkuma. Ma sain küll aru, et ta wäga põnewalt tähelepani, aga seda ei wõinud ma arwatagi, et ta kõige hingega selle jutu sees oli. Ma rääkisin meelitawalt temaga ja niipea kui ma teda natukene rahustanud olin, üt-

lesin ma: „Duleme kord selle küsimise peale tagasi, mispärast Issand Jesus inimeseks sai. — Kas sa oled juba kord misgit kurja teinud?“

„Oh küll, sagedaste.“

Kas sa tead siis ka, et kõik kuri, mis meie teeme, patt Jumala vastu on? Ja Jumal on nii püha, et Ta mitte ühte pattu, mitte ühte ainuist wallatust taewasse ei wõi lubada. Tema ei wõi seda sallida. Tema on öelnud, et hing, kes pattu teeb, peab surema, see on, igaweste Temast äralahutatud saama. Mis peab nüüd kõige sinu pattudega sündima? Mõttele nüüd, kui sa oleksid wallatu olnud ja peaksid karistatud saama, aga sul oleks üks wäikene sõbranna, kes mitte seda kurja pole teinud, mis sina tegid ja nii südamest jind armastaks, et ta paluks sinu asemel karistatud saada; kas sa usud, kui see palwe täidetud saaks ja teda sinu eest karistataks, et siis weel õigus oleks jind karistada? Ei, eks ole tõsi? Kui ta seda sama kurja oleks teinud, mis sina, siis ei wõiks ta mitte sinu asemel karistatud saada, sest et ta ise seda karistust oli teeninud. Ja mõttele nüüd kord oma paljude wallatuste, pahade sõnade ja muude pattude peale. Kas usud, et Jumal terwes maailmas ühte inimest wõiks leida, kes mitte

kurja pole teinud ja kes seepärast jinu ehk kellegi teise eest võiks furra? Ükski ei võiks taewasse minna muidu kui üks ilma patuta inimene tema eest ei sureks. Aga ühtegi ei olnud, kes pole pattu teinud, ei ka ühtegi, kellel nii palju armastust oleks olnud, et oma elu teiste eest jätta. Ainult Üks oli; ainult Üks võis seda teha; ja see üks oli Jumala Poeg. Aga Jumal on Waim ja Waim ei wõi mitte furra; see peab inimene olema, kes inimeste eest wõib furra. Ja nüüd kuule: Jumal on nõnda maailma armastanud, et Ta oma ainusündinud Poja maa peale saatis, et see inimeste eest sureks; ja Jeesus armastas meid nõnda, et Ta inimeseks sai ja meie eest surma läks. Ja Tema on see ainus inimene, kes misgit kurja pole teinud, see ainus Puhas ja Püha."

Tema kuulas nüüd rahulikult pealt, aga ainult sellepärast, et ta minu seletusejõule vastu ei wõinud panna; tema tundmise järelle ei olnud aga see mitte õige, et Jeesand Jeesus tema, ehk ühegi teise inimese eest oleks pidanud surema. Kui ma seda temale laiemalt seletada püüdsin, ütles ta: „Aga dame, seda ühte wõite mulle ometi ütelda, et ükski wai-

testest lastest kaasa ei ole hüüdnud, et Jesust surmata, efs ole tõsi!"

Ma pidin ilma tahtmata selle peale mõtlema, et naesed fagedaste selle mõtte juures olla rõemustanud, et naesed risti all wiimased ja haura ääres efmefed olivad, aga kes oleks laste peale mõtelnud. Mina wastasin:

"Ei, see ainus, mis meie lastest kuuleme, on see, et nad kiituse laulu laulsivad, kui Jesus linna läks, kus Ta pidi surema."

"Oh," hüüdis ta, "kui rõemus ma olen, et ükski väikestest lastest pole soowinud, et Tema pidi surema!"

Mina tundsin, et ma lapsesele sel filmapilgul Issanda surma toledusi mitte ei tohtinud jutustada: ta poleks seda mitte jõudnud kanda. Et Ta surnud oli ja mis põhjusel — selle juurde pidin ma seks korraks jäema. Megamööda sündis ka väikesega suur muudatus. Tema teadis, et ta wali, rahutu olek mitte Jumala meelepäraest ei olnud; ka näitas ta ikka enam tundwat, kui wäga ta ise selle juures, mis ma jutustasin, osaline oli, ja kui ma edasi jutustasin, waatas ta üksifilmi mu suu peale, et mitte ükski sõna kaduma ei lähaks. Ta oli, ilma et ta seda nähti teadwat, pikkamööda sohwa pealt maha libisenud

ja seifis nüüd minu ees, niifugufe armfa ole-
fuga, et mul üsna rõem oli näha. Sügawa
aufartufega kuulas ta Issanda Jefuse wiim-
feid sõnu: „See on lõpetatud;“ ja „Iha,
finu kätte annan ma oma waimu.“

„Kas sa tead, mis lõpetatud oli?“ küfifin
ma temalt. „See terve suur ja raske töö oli
lõpetatud, mida Ta oli tulnud tegema; ni-
melt surema, kõige finu ja minu ja igaihe
patude eest, kes Jumala juurde tahab tulla
ja Teda paluda, et Ta Kristuse pärast patud
andeksannaiks. Ja mida enam meie Teda nüüd
armastame, seda enam hakkame meie seda
kurja wihkama, mille eest Ta suri, ja seda sü-
damelikumalt püüame meie seda teha, mis
Tema meelepärast on. Ometi pean ma sulle
edasi jutustama, et Issand Jefus mitte surma
sisse pole jäenud; ei, Ta on kolmandamal
päewal jälle ülestõusnud, ja nendega, kes
Teda armastafiwad, kõnelelud, söönud ja
joonud, ja siis on Ta taewasse läinud, kus
Ta nüüd kui meie Onnistegija Jumala pa-
remal kael istub.“

Kurb wari lendas neid sõnu kuuldes
üle lapse näu. Et Jefus maapealt jälle üles-
läinud oli, tegi tale uut walu. Ma lifafin
sellepärast kofe juurde: „Aga Ta tuleb jälle.“

"Oh, kas see on tõsi? Kas ta tuleb jälle? Millal Ta siis tuleb?"

"Meie ei tea millal: Tema on öelnud: „Mina tulen pea!“ See võib siis igal tunnil olla. Aga üks päev tuleb, millal Ta Jumala aujärje peal istub, ja siis paneb Ta need, kes Teda armastavad, oma paremale kaele ja viib neid oma auriiki; aga neid kes mitte Tema juurde ei taha tulla ega Tema ewangeliumit uskuda, paneb ta oma pahemale kaele ja saadab nad igawese tulesse mis on valmistatud kuratile ja tema inglitele.“

Nüüd hakkas üks uus nure tema südamesse pugema ja pikkamisi ütles ta: „Dame, üht tean mina, nimelt et ma Issandat Jeesust armastan. Oh ma armastan Teda nii südamest! Aga ma ei ole mitte kindel kas ta ka mind armastab.“

„Kui mina nüüd sulle teataksin,“ wastas minna, „mis Tema selle kohta on ütelnud, kas sa usukõid seda?“

„Üsna tõeste!“

„Koh, Tema on ütelnud: „Mina armastan neid, kes mind armastavad, ja kes mind aegsaste otõivad, leiavad mind.“ (Sp. 8, 17.)

Wäike kuulas hoolega pealt, pani oma paremakäe esimese sõrme üsna minu näu lä-

hedale, waatas mulle tõsiselt filma, nagu tahaks ta mulle üsna südamesse waadata ja minu tõsijult hästi läbi proovida ja ütles siis piklamiisi, tõsise healega: „D n T a s e d a t õ e s t e ü t e l n u d ?“

„Jah, mu armas laps, seda võid sa Tema sõnast leida; kas sa usud seda?“

„Jah, ma usun,“ vastas ta lihtsalt ja rõhuga.

Sellest filmapilgust avaldas ta suurt rõõmu. See näitas mulle jälle, kuidas Jumala sõna ükijine hinge juures wägewaste kõneleda võib. Kui aga inimene, seda wana, kallist Jeesuse lugu lihtsalt ja arusaadawalt ette tuua võib, siis ei ole misgit paremat südamerahustamise abinõu, kui ainult Jumala elaw, igawene sõna. Ka astub jumalik kord ikka jälle uueste ette; Esite patutundmine, siis usklik kinnihakkamine Patufandjast, siis uue sündimise rõem ja wiimaks uuendatud hinge teenistus. Sel korral oli ühest pühakirjasalmist küllalt, et püha Waimu wäe läbi lapse sees täielist muudatust ettetuua; ja sest filmapilgust kui ta ise Issanda armastust oli tunnud, igatses ta südamest ka teistele jutustada ja neid Jeesusele wõita. „Kui ma San Francisco tagasi lähen,“ arwas ta, „ja pisuke si

lapsti uulitsal näen, siis küsin ma nende käest: Kas teie tunnete Issandat Jesust? ja kui nad ütlesid: „Ei,“ siis ma jutustan neile, kuidas Tema on väikeseks lapseks saanud ja kuidas ta mehe põlves meie pattude eest on surunud, ja et Jumal nüüd kõigile, kes Tema juurde tulevad, patud andeks annab ja neid enese juurde taewasse tahab võtta.“

Alga häliste läks ta nagu jälle kurwaks ja ta ütles: „Alga dame, mina ei sa Teid mitte enam näha, kui Teie täna õhtu laewa pealt ära lähete; ja ehk ma unustan seda, mis Teie mulle rääkisite, warsti jälle ära. Mis ma pean siis tegema?“

Temal oli täiesti õigus; tema oli üsna õpetamata laps, ei mõistnud lugeda ega kirjutada, ja et ta mälestus harjumata oli, siis võis unustamine kergeste tulla. Ma võtjin sellepärast uue testamendi, millest ma natukesi aja eest olin lugenud ja ütlesin: „Selle väikesi raamatu sees on kõik, mis ma sulle jutustasin ja weel palju rohkem; ja sina ei leia seda mitte ükskord selle seesi, waid n e l i k o r d a. Mina kingin selle sulle, siis mäletad sina kõik, mis ma sulle olen ütelnud.“

Alga see pakkumine mõjus imelikult väikesi peale. Ta taganes äkiste tagasi, pani käed

rinna peale kofku ja hüüdis: „Oh ei, dame, mina ei wõi seda raamatut mitte wastu wõtta, mitte kõige maailma eest. Mõtlege aga raamat kõigega, mis Teie mulle olete jutustanud — neli korda seal sees! Ei, ei, mina ei wõta seda mitte!“

Ma pidin tahtmata naeratama, kuna lapse sügaw tõsidus ühtlasi minusse finni hakkas. Mina ütlesin: „Kuule mind üks silmapilk. Sa tead, et ma täna õhtu laewa pealt ära lähen. Noh waata, Trimaal wõin ma sadade wiisi just niisuguseid raamatuid saada kui see, ja maksavad ainult 2 penti (umbes 8 kop.) tükk. Pealegi on mul üks piibel, kus see kõik see on. Mina olen seda testamenti ainult laewa peal tarwitanud, sest et sel suurem trükk on kui minu piiblit. Homme kingisin ma selle muidugi ära, sest et ma seda enam ei tarwita. Sa tohid seda sellepärast rahuga wastu wõtta ja sa teed mulle pealegi rõemu, kui sa selle wastu wõtad.“

„Kas olete selle peale üsna kindel, et kõik mis teie mulle jutustajite, selle raamatu sees neli korda on?“ küsis ta põnewalt.

„Jah, üsna kindel.“

Siis wõttis ta seda kahe käe wahele, aga nii ettewaatlikult ja õrnaste, nagu oleks see

klaasist olnud, mis kergeste võib maha kukuda ja katti minna. Ta võis waewalt uskuda, et niisugune warandus tõeste tema päralt pidi olema. Siis palus ta mind, misgit raamatu jisse kirjutada; mitte minu nime, mida ta iial polnud küsinud, ega oma nime, mida mina niisama ei teadnud, ega ka misgit soowitust ega sellesarnast. Ei, ta ütles: „Kirjutage, ma palun, see väike salm, kas Teie teate, see väike ilus salm, jüa jisse. Kui ma siis lugeda mõistan, siis õpin ma selle pähe. Sest dame, Issand Jeesus ütleb, et Tema mind armastab; seepärast paneb Ta mind oma paremale käele. Oh ma saan seal olema! mina saan seal olema! Kas Teie ei tahaks mind sealt otsida?“

Tema noor süda ajas rõemu pärast üle selle mõtte juures. Sel filmapilgul läks meie lähedal üks lahti; üks dame astus jisse ja istus tooli peale. Waewalt oli väike teda näinud, tui ta Tema juurde jooksis ja rutuga küsis: „Kas Teie tunnete Issandat Jeesust? Kas Teie teate et Ta taewast on maha tulnud meie pattude eest surema. . . ? Enne tui ta oma küsimisi, mis temast wälja keesiwad, lõpetada võis, wastas dame külmalt: „Jah, ma tean seda.“ -- „Kas Teie olete siis seda

ikka teadnud?" Veel külmemal toonil vastas küsitaw: „Jah, ma olen seda ikka teadnud.“

— Laps astus samm u tagasi, waatas damele tõsiselt otsa ja ütles siis ette heitwal toonil: „Teie olete seda ikka teadnud ja — — —?“ Ta pidas kinni ja igaiüks oleks selle lause lõppu ta kurwast imetlewast waatest wõinud wälja lugeda: „Teie olete seda ikka teadnud, ja minule mitte ütelnud?“

Dame tõusis üles ja läks saalist wälja. Wäike aga pööris minu juurde tagasi kurwa ja rõhutud olefuga. Siiski, enne kui ma sõna ütelda sain, läks seesama üks jälle lahti ja minu mees tuli jisse ja istus meie lähedale maha. Lapsed rõemustasiwad alati minu mehe üle; ta see kargas rõemuga tema juurde sellesama küsimusega: „Kas Teie tunnete Issandat Jeesust? Kas Teie teate, mispärast Ta taewast tulnud ja meie eest surunud on?“

„Jah,“ vastas ta lahkest, „see on mulle kõik hästi tutaw, aga näed, mina tahaksin seda ilusat lugu weel kord kuulda.“

See oli lapse kohta nõudmine, mida ta täie elawusega walmis oli tegema. Kui jõgi woolas ta südamest wälja see armas lugu Betlema laudast taewaminemiseni: ta ei unustanud midagi ja kõik oliwad temale elawad

siindmused, tõed, mida ta usus oli vastu võtnud. „Nõnda on ta taewa läinud,“ ütles ta lõpuks; Tema on üsna ära läinud, aga ta tuleb jälle! Ja Ta tuleb pea, ja siis paneb Ta kõik, kes teda armastavad oma paremale käele;“ selle juures tegi ta ilusa liigutuse oma käega nagu tahaks näidata kudas see kõik sünnib. „Ja kõik, kes oma pattu andeks ei taha, paneb ta pahemale käele seisma. Mina olen siin paremal käel, sest Ta armastab mind ja mina armastan Teda ja see dame siin, saab ka seal olema. Kas Te ei saate ka seal olema?“

„Jah, armas laps, ja see teeb mind õnnelikuks, kui ma ka siin seal leian.“

Minu armas mees on nüüd juba au sees; aga nagu ta sagedaste ütles, ei ole ta siin maa peal iial taewast nii lähedal tundud, kui sel ilmapilgul, kui ta lapse rõemu selle mõtte juures nägi, et Issand Jeesus pea tuleb.

Et kedagi enam kajutis ei olnud, kellele väike oma uut rõemu oleks võinud teatada, siis võttis ta nõuks teki peale minna ja oma tädile uut testamenti näidata. Oma ei olnud temal enam mitte; ta reisib oma isa, oma tädi ja ühe wenna feltšis. Ma wärisegin selle mõtte juures, kui tädi teda sunnib raamatut

mulle tagasi tooma. Aga Issand kandis oma väikese talle eest hoolt; juba varsti tuli ta jälle alla sõnumiga: „Tädi ütles et ma pean Teid väga selle ilusa raamatu eest tänama, ja tema tahta mulle iga õhtu, kui ta mind woodisse viib, midagi sellest ettelugeda.“

Selle wahel sai kell 9 ja ta pidi woodisse minema. Kolme tunni aja sees ei olnud ta mitte kuuldes ega küsides ära wäsinud, ja ta ainus kahju oli, et ta nüüd enam kuulda ei wõinud. Kõik mis ma tale ütlesin, äratas ainult igatsust tema sees, weel rohkem kuulda; ta tundis, nagu kord Seba kuninga eutand, et tale weel pooltgi polnud öeldud. Väga imeks oli panna, kui ruttu tema mõistus jumalikus asjus kaswas. Kui ma poleks mitte ise seda silmaga näinud ja kõrwaga kuulnud, siis poleks ma seda tahtnud uskudagi. Oppijannaft sai mulle õpetajanna; sest ma õppisin temast kui külm ja tuim minu oma armastus oli. Mina olin küll arwanud Issanda tagasi tulekut igatseda; aga kui kaugele jäi minu igatsus, Teda pea näha, lapseft taha! Ka õppisin ma neil tundidel paremine arusaama, mis Issand ühe väikese lapse usuga mõtleb. Ja kui suur oli ta tulidus Jesuseft jutustades! Viikati ta tunnistus ühe juures külmalt

tagasi, siis oli ta kohe valmis teise juures hiiudma, et ta Jესuse juurde tuleks. Ja ometi tundis ta weel nii pisut piibli tõdesi, piibel oli temale iisna tundmata raamat. Aga ta noor süda woolas üle rõemust ja tänulikust armastusest Issanda vastu, kes tema pattude eest oli surnud ja teda enese juurde saada tahtis oma au sisse; ja ta piüdis väga, kohe Temale meeldida ja Teda näha.

Kui imelik on Jumala töö! Mõtleme paremate ja tublimate inimeste peale. Misjuguine laps kuulaks nende lugu kolm tundi niisuguse põnewuse ja igatsusega, et ta ikka rohkem kuulda tahaks? Misjuguine teine lugu wõits last niisugusele otsusele tuua, et ta kohe valmis oleks head taganõudama ja ainult ihe meelepärast olema, kes mitmesaja aasta eest on surnud ja jälle maapealt äräläinud? Oh et niisugune piüha tuli kõikide südametes põleks, kelledele Jესus Issandaks ja Ünnistegiaks on! Tõeste meie näud kõnelekiwad rohkem sellest, mis meie südamed tunnekiwad ja maitsekiwad, ja meie ei kaebaks mitte enam niipalju jõu ja tuliduse puudust eneste keskel.

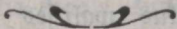
Et wäike woodisse pidi minema ja mina kesköö ajal Gorkis maale, kuna laew Inglismaale edasi sõitis, ei wõinud meie mitte loota,

üksteist iial elus weel näha saada. Meie pi-
 dime jäedawalt lahkuma. Aga sellepeale näi-
 tas tema juba ettewalmistatud olemat. Tema
 jüda oli täieste ühe mõttega täidetud: „Tema
 tuleb pea tagasi.“ Kui ta omad käed wiimast
 korda minu ümber sirutas, ei ütelnud ta mitte:
 „Head ööd! ehk Jumalaga!“ waid sofistias
 mulle ikka ja ikka kõrwa sisse: „Mina saan seal
 olema, ma saan seal olema! Kas Teie otjite
 seal ka mind?“ Wiimaks lasi ta minust lahti
 ja ruttas pikast saalist läbi ühe ukse poole,
 mis üsna teisel pool otjas oli. Saal oli nüüd
 damedega täidetud, kes öö tõttu teki pealt
 ära tuliwad. Minult natuke aega läks mööda,
 seal lendas seesama uks, mille läbi wäike oli
 kadunud, jälle lahti: ta ilmus ukse wähele ja
 hüüdis minu poole: „Kas Teie otjite seal ka
 mind? Mina saan seal olema, mina saan seal
 olema!“ Siis tegi ta damedele ühe nisku ja
 ütles: „Head ööd, damed!“ aga weel kord
 tõstis ta oma kätt, näitas minu poole ja
 hüüdis: „Mina saan seal olema, mina saan
 seal olema! Mõtclge selle peale ja waadake
 seal mind!“ Selle peale kadus ta. Nii lahku-
 sine meie üksteisest, kuni meie ülewal Je-
 suse oma Issanda juures jälle näeme.

Sügaw waikus walitses kogu ruumis

kõikide filmid olivad ukse poole pööratud, mis lapse järele kinni läks. „Mis ta mõtles öieti?“ kuulsin ma mõnda ütlevat. Minul ei olnud mitte kerge ühte sõna kõikidele damele ütelda, kes minu ümber olivad, aga et nad näinud olivad, et väike minuga rääkis, siis tundsin ma enese kohuse olevat lühikest seletust anda. Nii ütlesin ma siis: „Väike kuulis praegu, et Issand Jeesus varsti tuleb ja kõik, kes Teda armastavad, Oma paremale käele paanab, kuna need kes temast ei hooli, pahemale käele aset saavad. Et mina nüüd sel ööl veel Corkis maale lähen, ja tema Inglismaale reisir, ei saa meie siin maa peal küll enam üksteist näha.“

Zälle käis selle järel sügav vaikus. Nähtavaste ei olnud minu sõnad sugugi armast mõju teinud. Aga ehk järgmise öö vaikususes mõtleb mõnigi lapse õnneliku näu ja tihti korratud sõnade peale: „Mina saan seal olema, mina saan seal olema!“ ja küsis eneselt: „Kas mina saan ka seal olema? Ja kui mitte, mis pärast mitte? Kui mitte Issanda paremal käel, kus siis?“

Truu poiss.

When=Z oli ühe Hiina jutlustaja kahe-
teistkümne aastane poeg. Ta oli kena
ja hea südamega poiss, wagast emast
kaswatatud.

Aastal 1900, kui Hiinamaal suur poksi-
jate mäss oli, sai see terve perekond ühel
pimedal ööl, unest üles ehmatatud. Poksijad
olivad seal!

When=Z oma isa ja õega põgenesiwad pimedada
öö jisse, risti läbi linna, ühe oma paganau-
luse sugulase juurde. Neid ei wõetud seal mitte
wäga südamelikult wastu. Isa palwe peale
et ta ometi lapsedgi üsna lühikese aja peale
oma juurde wõtaks, wastas ta: „Ma ei wõi
seda teha poksijate pärast, sest kui nad minu
majasse tulewad, küsivad nad minult, kas ma
ristiinimene olen. Kui ma ei, ütlen, siis küsi-
wad nad kas minu majas ristiinimesi on.

Kui ma ka seda ära salgan, ei jää nad siiski veel rahule. Nad küsivad iga üksiku käest, ja When=J — kui tema tõtt ütleks! See maksaks meie kõikide elu.“ Siiski sai ta tungivate palwete läbi wiimaks nii kaugele liigutatud et ta vähemalt poisi natukeseks ajaks oma juurde lubas võtta.

Nii pea kui isa läinud oli, et oma perekonda kindlasse kohta toimetada, pööras paganlik sugulane järgmiste sõnadega poisi poole: „When=J kui nüüd poksijad tuleksivad, kas sa julgeksid tunnistada et sa ristiinimene oled?“

When=J kostis otsekoheselt: „Mina ei wõi midagi muud ütelda: minu piibel ütleb mulle et ma Snnistegijat mitte ära salgada ei tohi.“

Pagan oli selle wastuse üle üsna ehmatanud, ja ka wihane, sest ta kartis oma elu ja maja eest. Ta näeb ära et siin küll suurt teha ei ole. Seal hakkab ta meelitamisega: „Mõh mu pois, kui sa seda just salata ei wõi, siis võta üks tükk wiirokit ja põleta see maja jumala ees ära; kui nad seda näewad siis jätawad nad sind elusse.“ Aga ka selle peale wastas When=J niisama kindlalt: „Si ma seda ei wõi, piibel ütleb meile, et meie eba-jumalaid mitte paluda ei tohi.“

Sellepeale sai pagan õige wihaseks. „See küll, kui sa sugugi sellele, kes sind õnnetuse ja häda eest, nii suure waewaga kaitsta tahab, abiks ei ole, siis tee et sa õue saad!“ Nende sõnadega wiskas ta teda uksest wälja ja pani selle ta järel lukku. Mis pidi waene poisiks nüüd tegema. Kuhu pidi ta minema? Siin oli tal kõik tundmata, öö oli pime ja poksijad elutsejivad ligidal. Kas tingimiste järel tegema? Riufatus oli väga ligidal. Aga ei, seda ei wõinud ega tahtnud tema mitte. Meie wäike kangelane teadis aga weel ühte teed — ta palus. See oli nüüd kõik mis ta wõis, aga tõeste see kõige parem, ja ta tegi seda ka nii südamest kui ta seda weel wõis.

Natuke aega peale selle teeb paganlik onu oma ukse lahti ja küsib kas ta nüüd walmis olla ta sõna kuulama.

When-3 wastab talle, et ta selleks iialgi walmis ei ole. Uks pannakse jälle kinni. Aga pagan ei saa rahu. Jälle teeb ta ukse lahti küsib sedasama. Ja jälle wastab When-3 niisama julgelt: „Kui sa tahad, wõid sa mind ise surmata, aga iialgi ei salga mina, et ma ristiniimene olen, ja iial ei taha mina eba-jumalatele ohwerdada.“

See andis paganale mõtelda, ta sai poissi

wastusest nii liigutatud, et ta wiimaks teda wastu wõttis ja oma elu hädaohtu andes teda warjas, kuni ta ühe saadiku läbi misjoni majasse ja pärast Inglise saatkonda wiidi. Ta jäi niiviisi puutumata. Aga ta ei jäenud üksi puutumata, waid mis kaugel tähtsam on, ta oli truuks jäenud. Ta on täna weel truu, kui üks misjoni töötaja. Tõeste wõiwad Eesti lapsed ja täiskaswanud sellest kindlast Hiina poistist palju õppida. Ole oma Dnistegijale truu.

□ Hind 5 kop. □